

מיסמך אנושי מיוחד במינו - הראיון

שהעניקה סופיה לורן לאלברטו מוראביה

הסופר האיטלקי הנודע, בו גילתה סודות

מוראביה : ובכן, סופיה, נולדת ב- פווליה...
סופיה : לא, נולדתי ברומא.
מוראביה : אבל גרת בפווליה עד גיל...
סופיה : עד גיל 14.
מוראביה : פווליה, עיר קטנה...
סופיה : קרא לזה עיירה.
מוראביה : ביקרתי שם לעתים קרובות, כדי לנסוע במעברה לאיסקיה. הנמל קטן, מימיו רוויי-שמן, וקליפות לימונים צפות עליהם. סירות ירוקות, לבנות, וכחולות. זאת עיירה עתיקה עם כנסיות עתיקות, רחובות עתיקים בצל חורבות רומיות, גנים ציבוריים...
סופיה : בפווליה יש גם תעשייה. מיפעל התחתים של אנסאלדו, בו עבד סבי. כיום יש אוניבטי.

מוראביה : ובשר?
סופיה : פעם בשבוע, ביום ראשון. ביום זה היינו עורכים את מה שנקרא ב' פיגו פולחן הגולאש.
מוראביה : פולחן הגולאש?
סופיה : כן, סבתא היתה מתעוררת ב' שש בבוקר, כדי להכין את הגולאש. זה הגולאש הטוב ביותר שאכלתי מימי.
מוראביה : מלבד הגולאש, מה היה קורה ביום ראשון?
סופיה : היינו הולכים לתפילה, ב' כנסיית המאדונה של הכרמל.
מוראביה : ומה עוד עשיתם ביום ראשון?
סופיה : אם היה לנו קצת כסף, היינו הולכים לקולנוע. אם לא - שום דבר מיוחד.
מוראביה : לא היה לכם הרבה כסף?
סופיה : די מעט. דודתי היתה כתבנית, דודי היה פועל וסבי מנהל עבודה. אבל היינו רבים והיה קשה.
מוראביה : הודמן לך לנסוע לפעמים לנאפולי?
סופיה : פעם בחודש.

שמונה נכפשות

בשלוש מיסות

מוראביה : ובאיזה חלק של העיר היית

ילדותה

של כוכבת

סופיה : על הגבעה, בבית מחולק לדי-רות קטנות.
מוראביה : כמה חדרים היו לכם?
סופיה : שני חדרי-שינה, חדר-אוכל, מטבח.

מוראביה : איזה רהיטים היו?
סופיה : בחדר-האוכל רהיטי עץ בעלי פיתוחים של ציפורים ופירות. רהיטי חד-ריהשינה היו חומים.
מוראביה : כמה נפשות היתם בדירה?
סופיה : שמונה - דודי ואשתו, סבי, סבתאי, דודתי, אמי, אחותי ואני.
מוראביה : בכל זאת לא היה לכם, בסך-הכל, אלא שני חדרי-שינה. איך ישנ'תם?
סופיה : בחדר אחד ישנו דודי ודודתי במיטה אחת. בחדר השני שכבו, על מיטה גדולה אחת: סבי, סבתאי, דודתי ואני. וב' אותו חדר, במיטה קטנה יותר, ישנו אמי ואחותי.

מוראביה : ובשעות היום, היכן ישב'תם?
סופיה : בחדר. בחדר נהגנו לשבת במטבח, כי שם היה חם. בקיץ בחדר-השינה, בגלל רוח-הפרצים מהחלונות.

פעם בשבוע

אלקנו בשר

מוראביה : כיצד נהגת לבלות את זמנך הפנוי, כשהיית ילדה?
סופיה : עם סבתאי, שהערכת. הייתי עושה את השיעורים שלי, וסבתאי היתה מבשלת. מדי פעם היתה שואלת אותי: "רוצה ספולון קפה?"
מוראביה : ובכן, ישבת במטבח, עם סבתא. מה בישלה?
סופיה : לארוחת-בוקר, ללא יוצא מן הכלל, הכינה מה שקראנו, בפווליה, לחם תחת השעועית.
מוראביה : זה מה שאצלנו קוראים מרק קטן: שמים פרוסות לחם דקות בסיר המרק ושופכים על זה רתיחה מפורקפת. נכון?
סופיה : בדיוק. בערב, היינו מקבלים מנה קצת יותר רצינית, מפני שדודי וסבי היו חוזרים מהעבודה: מרק איטריות ו' שעועית לבנה, או איטריות גונר - בקיצור, דברים שממלאים את הבטן.

סופיה : לא, היא לא היתה אלמנה. היא לא היתה נשואה.
מוראביה : אני מבין. אבל היה אב?
סופיה : בסת, היה.
מוראביה : איפה האב? בנאפולי?
סופיה : לא. ברומא.
מוראביה : ומה עשה האבא הזה?
סופיה : הוא היה מהנדס בניין.
מוראביה : היו לך הרבה הודמנויות לראות את אביך?
סופיה : לא, כמעט לא זכיתי לראות

סופיה : אף פעם לא. הייתי שם בפעם הראשונה לפני כמה שנים. קלארק גיבל הוריך אותי בעיר ולקח אותי לטיול ב' כירכרה.

אמי רימחה

אח אבי

מוראביה : עד כאן לא אמרת לי דבר על אביך. אמך היתה אלמנה?

מוראביה : למה פעם בחודש?
סופיה : הייתי נוסעת כל 27 לחודש, כשדודתי היתה מקבלת את משכורתה. ב' הודמנות זו היתה הדודה מזמינה אותי לכוס שוקולד עם קצפת וגלידה.
מוראביה : איך הייתן נוסעות לנא-פוליה?
סופיה : ברכבת. היינו מבלות שם כל אחר-צהריים וחוזרות הביתה בשעה שמו'נה בדיוק.
מוראביה : לא נסעת אף פעם לקאפרי?

סופיה ובעלה. הייתי רוצה שלא תהיה כה יפה...

אביה ואמה של סופיה. "אבא היה ולא היה..."